

Единъ брой 15 стот.лжк.

ПОЛИТИЧЕСКО-КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Ржкописи назадъ не се по-
вращають.

БРОЙ 42.

Увѣрени сме, че ще бжде обѣрнж-
то внимание на молбата ни.

Вслѣдствие на тия Русско-Турски войни се образувахъ славянскитѣ господарства: Черна-гора, Сърбия и Бѣлгария, а сжщо и неславянскитѣ — Гърция и Романия. Умственното подигане на славянството почна да способствува за реализирането на славянската идея: освобождаването на всичкитѣ славянски народи и осжществяването на славянски съюзъ.

който да бъде сигурността на тяхното съществуване, като самостоятелни господства. Всичко това задаваше страх на западна Европа, която виждаше, че нейното економическо хищничество ще пострада доста много от успяването на славянските господства. Тръбваше, до като е време, да се тури прѣграда. Единичко сръдство оставаше само: да се посѣе раздоръ мѣжду славянството и да се възползуватъ отъ монархическитѣ тенденции на рускитѣ държавни мѣжне. Тукъ е именно най-големата погрѣшка на Русия, че тя не може да прѣдпази това зло, което сама днѣсь мисли да отстрани чрѣзъ единъ своеобразенъ начинъ.

Рускитѣ държавни мѣжне, възпитани съ съвършено монархически идеи, които идеи осажда цѣлото съврѣменно човѣчество, мислятъ, че монархизмътъ е, който ще способствува за осъществяването на славянската идея и че за да може Русия да има помощъ въ дадения случай отъ свободнитѣ малки славянски държавници и за да бъде сигурна, че нейното влияние въ тяхъ не ще бъде изгубено; трѣбвало да прѣмахне конституционното управление на тия малки държавници. И не е само това. Мѣже, като Дурново, Побѣдоносцевъ, и др. излизатъ чрѣзъ своитѣ органи да проповѣдватъ, че малкитѣ славянски господства трѣбва да прѣматъ личната уния съ Русия. Рускитѣ дипломатически агенти въ България и Сърбия съ своитѣ непослѣдователни работи, съ своитѣ поддържания единъ водителитѣ на партията съ най ретроградни идеи, а другъ пътъ съ най либерални, дойдохъ да посѣятъ сѣмето на недовѣрие къмъ Русия и да направятъ, щото хората да се стрѣматъ да бѣдѣтъ по-далечъ отъ руския монархизмъ и да вѣрватъ, че дѣйствително Русия е държавата, която желае не освободяването на славянството, но неговото прѣтопѣване, порусване. Всѣки ще се съгласи съ насъ, че българитѣ, сѣрбитѣ и другитѣ славянски народи, трѣбва да се оправдаятъ, че сѣ почнали да глѣдатъ съ недовѣрчиво око на руската дипломация, нѣщо, което даде сила на Австрия да се възползува отъ това и да иска осъществяването на своята коварна политика: материалното поробване на България и Сърбия, които тя е вече успѣла да направи свои най-богати тържици, а особено Сърбия, която е вече подчинила съвършено економически и я докарала въ такова положение. щото тя, иска не иска, да се опитва отъ нея за всичко. Можеме смѣло да кажемъ, че днѣсь австрийския Лендеръ Банкъ ръководи сѣрбската политика и значи за сѣрбското правителство по-вече, отъ колкото волята и стрѣмленieto на народа. Такова е стрѣмленieto на Австрия и спрѣмо България. За всичко това вината пада върхо рускитѣ държавни мѣжне, които не с'умѣхъ да поставятъ славянския въпросъ на здрава почва и да спечалатъ съ поведението си водителитѣ на партията въ славянскитѣ господства, тъй щото борбата въ послѣднитѣ да бѣде ограничена само за принципи, а не за надмощието на тая или она държава въ вѣнчаната политика на тия държавници. Ний смѣло можемъ да кажемъ, че днѣсь за днѣсь въ Сърбия и

България (да оставимъ на страна Романия и Гърция) водителитѣ на разнитѣ партии не водятъ борба за принципи по управлението, по кое влияние да възтѣржествува, — Русското или Австрийското. Тия сѣ плодове на политическата не далновидностъ на рускитѣ държавни мѣжне. . .

Да видимъ сега, какво може да бѣде значението на Турското влияние спрѣмо разрѣшението на нашата криза, понеже сме васално господство на Турция и да ли послѣдната е именно държавата, отъ добрата воля на която само зависи разрѣшението на тая криза.

Нашето дълбоко убѣждение е, че Турция ни най-малко не може да помогне за благополучното разрѣшението на нашата криза. И ето защо. Источния въпросъ не е нищо друго, освѣнъ една борба мѣжду Русия (а ежнитѣ славянофили смѣтатъ мѣжду славянството) и западнитѣ европейски господства за кожухътъ на султанътъ, т. е. кой отъ тия господства да заграби по-голяма частъ отъ тоя кожухъ. Въ тоя въпросъ Турция не се смѣта за нищо друго, освѣнъ за една кукла, която може да разиграва тая страна, която има възможността за това или отъ стечение на обстоятелствата, или чрѣзъ дипломатическата си хитрина. Желанията на Турция не важатъ нищо за европейскитѣ държави, когато е въпросътъ за нейната съдба. Турската вѣнкашна политика не е нищо друго, освѣнъ една игра подъ свирната на тая европейска държава, която с'умѣва да ѝ налага волята си. За Турция само едно нѣщо има важно значение, — отъ коя или отъ кои държави тя очаква, въ единъ или другъ случай, помощъ за уцѣлвяването си днѣсь или утрѣ. И не нищо друго не е нужно, освѣнъ да глѣда, щото пожарътъ да не опърли стрѣхата ѝ. Въ интереса на Турция е, да бѣде далечъ отъ заплитанieto въ Българския въпросъ: добро или зло сполѣтъло България, — тя не иска и да знае; тя може да скърби само, че подиганieto на тоя въпросъ застрашава собствената ѝ черга. Тя е държава поробена економически и си знае, че рано или късно е обрѣчена на загибване. По тая причина тя се стрѣми да се задържи, до колкото е възможно, по-дълго време и да бѣде по-дълечъ отъ заплитанieto съ тоя свой неприятель, който е вече рѣшилъ да я прѣтѣче окончателно и набърже, защото знае, че другитѣ държави нѣматъ за цѣль скоростното ѝ съпишване, но искатъ само материалното ѝ подчинение подъ властта си. Турция не може да глѣда и на България съ добро око, колкото щѣме ний и да ѝ се подмилкваме, каквито щѣме отстъпки да ѝ правиме, както именно правимъ сега. Тя знае много добръ, че когато настѣпне часътъ за нейното погубване, една силна и независима България ще бѣде първа, която заедно съ най-големия ѝ неприятель ще ѝ забие ножътъ си, за да може да си придобие земята, които тя днѣсь още тиранѣ. По скоро Турция ще отстъпи Македония на Австрия и ще желае съпишването на България подъ Австрийското влияние, отъ колкото да се застъпи за нея въ днешния случай. Даже тя ще се радва твърдѣ мно-

го, ако види австрийския крадецъ да се рахожда изъ България и да се располага съ нейнитѣ финансии. Такава помощъ ний можемъ да чакаме отъ Турция и такава може да бѣде „благополучното разрѣшението на българската криза“ отъ турска глѣдна точка. Едно само не може се отказа, че Турция именно много желае, щото днѣшнитѣ ни държавници да царуватъ по-дълго време и, отъ тая страна само, ний можемъ да се съгласимъ съ изсказания отъ „свобода“ възглѣдъ спрѣмо благитѣ намѣрения на Високата Порта. Но ако „Свобода“ или нейнитѣ патентовани редактори се подставятъ на чисто българска народна почва, ще трѣбва да признаятъ, че благополучното разрѣшението на българската криза ни най-малко не зависи отъ волята на Босфорския повелителъ....

Но тогава отъ гдѣ можемъ да очакваме помощъ?

Ний сме имали случай и другъ пътъ да искажемъ мнѣнието си, отъ гдѣ именно ний можемъ да очакваме разрѣшението на нашата криза. Ний съ прискѣрбие, като славяни, искаваме горчивата истина, че нетактичността на рускитѣ държавни мѣжне сѣ направили и правятъ още невъзможно да се свърши тая криза. Тая твърдѣ неопрѣдѣлена и покрита съ мъгла политика на руското правителство дава възможностъ на извѣстни наши авантюристи още по-вече да се възползуватъ отъ протаканieto на въпросътъ и да докарватъ държавицата ни въ едно до крайностъ деморализирано положение и съ това да ѝ приготвятъ едно още по-неспоно вътрѣшно положение, което не може да не бѣде въ интересътъ на рускитѣ държавници, ако тѣ иматъ завоевателни стрѣмления. И единитѣ и другитѣ правятъ мечешка услуга на народитѣ си и на цѣлото славянство въобще.

Русия е, именно държавата, отъ която най-много зависи разрѣшаванieto на нашата криза. Въстѣржествуването на една чиста славянска политика въ тая държава безъ всѣкакви задни мисли за порусване, лична уния и пр.; възтѣпването на властъ на едно министерство въ България, което съ тактичността си да може да заличи всичко минало; отбѣгването ни отъ твърдѣ голѣмото ни усърдие да угождаме на Нѣмскитѣ замисли: — въ тия първи крачки се състои началото на благополучното ни излизане отъ кризата. Единъжъ това направено, Русия ще трѣбва ясно да се искаже, що желае отъ България и отстрани за въ бѣдѣще всички съмнения за нѣкакви нейни завоевателни стрѣмления спрѣмо България. Тогава вече не трѣбва и да става дума, че българитѣ не щѣ ли да се споразумѣятъ съ Русия и че щѣли да попрѣчватъ на нѣкакви нейни планове, стига само тѣ да не се досѣгатъ до нашата национална независимостъ. На Българинътъ е много по-милостиво и драго да живѣе въ дружба съ руския народъ, отъ колкото съ разни турци и нѣмци, стига само руското правителство да не туря прѣграда мѣжду тия народи съ неславянската си политика. Най-много отъ всички други държави, Русия трѣбва да желае независимостта на България, нейното,

пръпусъване въ умствено, правствено и економическо отношение.

Не се ли постигне това, патентовани тѣ редактори на правителствената „Свобода“ да не си даже прѣдполагатъ, че, именно, отъ добрата воля на Турция ще зависн благополучното разрѣшение на българската криза. Никакви Турция насъ не ще ни помогнатъ, но една благоразумна вънкашна политика и едно свободно вътрѣшно управление, което да може да сгруппира цѣлия български народъ подъ едно народно, патриотическо знаме. А тъй, както се водятъ днѣсь работитѣ въ насъ, само единъ Богъ ще може да ни спаси!

Слѣдующия адресъ се подаде на Н. Ц. В. при посѣщението градътъ ни.

До Негово Царско Височество

ФЕРДИНАНДЪ I-и

Князь Българскій.

АДРЕСЪ

*Отъ идвечето жители на градътъ
Шуменъ и окръжнето му.*

Ваше Ц. Височество!

Въсползувани отъ случая на посѣщението, съ което удостоявате нашия градъ, бързае да изпълнимъ една отъ най-приятнитѣ си длъжности — да Ви поздравимъ съ „добър дошлъ“, да поднесемъ прѣдъ стѣнитѣ Ви вѣрнопоподаническитѣ си чувства и да пожелаемъ на Ваше Царско Височество благополучни резултати въ всички благи начинания, дългоденствие, щастие и величие.

Ваше Ц. Височество!

Вий сте господаръ въ една конституционна държава. Спорѣдъ конституцията на нашето отечество, Вий само владѣете, господарувате, а не и управлявате: за управлението на държавата сж установени министерства, на чело на всѣко отъ които стои по единъ министръ, излѣзълъ изъ срѣдата на Народното Събрание, върху когото и лѣжи всяката отговорност за *всичко* извършено по управлението на страната. Слѣдователно, Вий не сте за нищо отговорни — Вашата особа е неприкосновена, свята.

Народното Събрание, състояще отъ непосредствено и свободно избрани отъ народътъ депутати, е изразителъ на неговитѣ мнѣния, желания, нужди. Болшинството на народнитѣ прѣдставители отбира изъ срѣдата си достойнитѣ за министри лица, на които се и повѣрява управлението на страната.

Всѣко Народно Събрание, съставено отъ прѣдставители, които не сж избрани *свободно* и непосредствено отъ народътъ, е далечъ отъ да бѣде изразителъ на мнѣнието, желанието и нуждитѣ му.

И всѣко министерство, произлѣзло или потвърдено, покрѣпено и поддържано отъ такова Народно Събрание, не може да е за народа, освѣнъ натрапено.

Ваше Ц. Височество!

Слѣдъ направения отъ III Велико Народно Събрание изборъ за князь на вакантния български княжески прѣстолъ въ благородното лице на Ваше Царско Височество; слѣдъ великодушната Ви декларация, че одобрявате и приемате този изборъ; слѣдъ самоотвържението Ви идва-

ние въ България и ветхиване на вакантния княжески тронъ при едно достойно да се нарѣче революционно-анархическо положение. — съществуващия до тогава рѣдъ трѣбваше да се измѣни.

Първата стѣпка къмъ това бѣше пълното възстановяване, на гарантируемитѣ отъ конституцията, въ полза на миръ, тишината и спокойствието на страната революционно-анархическото врѣме суспендирани, права и свободи на гражданитѣ.

Втората стѣпка къмъ това бѣше, — по възможности бързото назначаване произвежданието на *свѣршено* свободни избори за народни прѣдставители, слѣдъ което щѣше да се установи едно министерство, което истински да прѣдставлява, идентѣ и стрѣмленията въ всичко на народътъ, което щѣше да управлява държавата и дѣйствува съгласно желанията, нуждитѣ и въ полза на интереситѣ на Българския народъ.

Ваше Ц. Височество!

Нѣка ни бѣде позволено съ голѣмо прискрѣбе да констатираме противното!

Като дойдохте въ България, Ваше Царско Височество заварилъ на власт едно врѣменно министерство, което, слѣдъ ветхиването Ви въ резиденцията си, поднесе Ви оставката си.

Вий поканихте бившия регентъ Стамбулова, да състави новъ кабинетъ. Той образува такъвъ, въ състава на който влѣзохъ освѣнъ другитѣ двама регенти и двама министри отъ врѣмешното министерство.

Не слѣдъ дълго врѣме, назначи се произвежданието на нови избори въ съединението ни отечество за народни прѣдставители.

До като трѣбваше да се даде на избирателитѣ пълна и абсолютна, спорѣдъ конституцията, свобода на словото и на печата, за да иматъ възможностъ да обмислятъ върху кандидатуритѣ, да имъ се прѣдостави свѣршено обширенъ просторъ за безприпятствено упражняване високо-цѣнното избирателно право, — случи се противното: ограничи се, стѣпени се и се унищожи отъ властѣта свободата на печата, на словото, на събранията и се посѣгна даже върху личната неприкосновенност.

Малко прѣди изборитѣ постанови се цензура, оставена въ рѣцѣтъ и на произволъ на неврѣжественни и въ много случаи развратени агенти на министра на Вътрѣшнитѣ дѣла, Стамбулова, и веднага подиръ това бидохъ суспендирани всичкитѣ, освѣнъ официозната „Свобода“, вѣстници.

Гражданитѣ, които посмѣйвахъ или се одързостявахъ свободно да упражняватъ дарованната имъ отъ конституцията свобода на словото за освѣтляване съотечественницитѣ си избиратели върху кандидатуритѣ за народни прѣдставители, бивахъ арестовани и интернирани отъ сжщитѣ агенти, по заповѣдъ на шефа си, Стамбулова и лишавани отъ възможността да упражнятъ поне избирателното си право.

Въ самия денъ на изборитѣ, тѣзи произволи и противозакония достигнахъ до апогея. Тогава не се допустяхъ отъ властѣта да гласоподаватъ всичкитѣ избиратели, които бѣха съ самостоятеленъ и независимъ характеръ, които имахъ свое мнѣ-

ние, убѣждение и политически начала. Отнѣта отъ тѣхъ, свободата на упражняване избирателното право оградена и запазена въ този случай отъ сабли, пикове и куршуми — даде се въ рѣцѣтъ на прѣоблѣчени полицейски агенти и други безхарактерни и до мозъка на коститѣ си деморализирани хора, що прѣди и послѣ това се радвахъ и радватъ се само на едно дълбоко прѣзрѣние отъ страна на обществото! . .

Всичко това бѣше възмутително. То не прѣстава отъ да ни възмущава и днесъ: коснитѣ ни настрѣхвватъ при всѣко вспомнювание за начинътъ, по който се произведохъ, изборитѣ за народни прѣдставители! И ний никога нѣма да простимъ това на Стамбулова.

Да се обясни добития резултатъ отъ произвеждението по такъвъ начинъ и при тѣзи условия избори не е трудно.

Въ священата ограда на Народното Събрание влѣзохъ такива лица, които, чѣда на произволъ, насилието и тиранията, не можахъ да направятъ друго, освѣнъ да санкциониратъ всичкитѣ противозакония на избравшата ги властъ и да дадѣтъ вотъ за довѣрие на едно истински своеволно министерство!

Тѣ направихъ нѣщо повече: увеличихъ заплатитѣ на министритѣ съ 50% и ония на чиновницитѣ, и приехъ нови разности въ бюджета, които образуватъ нѣколко милиона лева.

И това не бѣ достатъчно за тѣхъ: — стѣпенихъ свободата на печата и едва ли не възведоха министритѣ на равна стѣпенъ съ Ваше Царско Височество, като ги направихъ, а заедно съ тѣхъ и послѣдния стражаръ, почти неприкосновени!

За да може да се поддържатъ различни шпиони и безсѣвѣстни, деморализирани редактори около официозния вѣстникъ „Свобода“ и изъ полицейскитѣ институти; за да могатъ министритѣ и другитѣ чиновници да получаватъ рѣдовно уголѣменитѣ си заплати, за нищожна стойностъ властѣта почна и слѣдва да продава работния добитѣкъ на земледѣлца, най-главния факторъ въ народното ни ступанство, необходимитѣ на занаятчиата сѣчива, даже котлитѣ, паницитѣ и хуркитѣ на вдовицитѣ..

Министритѣ, които Ви окръжаватъ днесъ, създадохъ чрѣзъ своитѣ и на подръжатели си дѣйствия едно не само свѣсѣмъ нетърпимо но даже ужасно за измѣненния Български народъ положение. Тѣ тласнахъ милото ни отечество къмъ неминуемата въ настояще врѣме економическа пропастъ! Тѣ съставихъ спѣнката за осмѣществяване, благитѣ намерения на Ваша Царско Височество относително въздигането на държавата ни на високъ уровень въ економическо и политическо отношение. И колко по-дълго време останѣтъ тѣ на властъ, толкова повече ще се разлага, раскапва и опропаства народътъ и държавата!

И ако Ваше Ц. Височество би поддържалъ и би търпѣлъ още този кабинетъ, позволете ни да Ви прѣдупрѣдимъ, че е опасно да не охладнѣятъ и изчезнатъ чувствата на любовъ и прѣданностъ къмъ священата Ви особа, които днесъ цитае народътъ. . .

Ваше Ц. Височество.

Скратяваме този адресъ, при всичко че оставяме неизложено въ него още много жестокости и ужаси, извършени от сегашното правителство надъ бѣднитѣ и беззащитни българи граждани, Вашитѣ покорни подданици.

Единственната ни надѣжда за добиване по легаленъ начинъ улегчение на настоящото си положение се концентрира въ Вашата особа. За туй именно молиме Ваше Царско Височество:

1) Да свалите отъ властѣта сегашното Министерство;

2) Да го замѣстите съ едно по-свободолюбиво; и по-патриотично;—

3) Да распуснете незаконно съставеното законодателно тѣло — Народното Събрание, и да назначите нови избори за народни прѣдставители, които да се извършатъ при извънредно свободно гласоподаване.

Живѣйте Ваше Царско Височество, дълголетно, владѣйте и господарувайте въ България съ конституцията и свободата? Дигайте високо знамето на независимостта на новото Ви отечество!

Въ единъ отъ минхлитѣ броеве на вѣстника си бѣхме съобщили на читателитѣ си, че Прокурора при Шумненския Окръженъ Сѣдъ ни даде подъ Сѣдъ за оклѣветаване Министра на Вѣтрѣшнитѣ дѣла Стамбулова чрѣзъ статията, помѣстена въ брой 31, подъ заглавие „последователността“, герс. чрезъ пасажитѣ на тая статия, гдѣто е казано: „при избиране представители за V об. Нар. Събрание, г. Стамбуловъ изнасяли свободитѣ на гражданитѣ и избирателитѣ чрезъ поставяне цензура на печата, чрезъ интернирания и арести.....“ Но нищо неказахъ за денешната на г. Стамбулова до Пловдивскій Скр. Управ., съ която заплашваше Пловдивскій прокуроръ, г. Филиповъ, съ екстерниране задъ граница за туй, че е искалъ да упражни силата на закона и да я противопостави срѣщу произволитѣ на администрацията“.

Дѣлото на това обвинение въ тукашния Сѣдъ се свърши надвѣ-патри съ осждаването ни на два-мѣсеченъ затворъ. Съ надѣжа, че по-горната инстанция е по-справедлива, отколкото ревностна ние апеллирахме и дѣлото ни на 16 того са разгледѣ.

Защитника ни е искалъ да му са издаде удостоверение, съ силата на което въ единъ мѣсеченъ срокъ да достави писмени доказателства и по първото, и по второто. По първото е заявилъ, че ще прѣдстави: 1) преписъ отъ отношението на Софийския прокуроръ до тамошния Градоначалникъ, съ което го е питалъ на какво законно основание се интернирватъ и арестуватъ извѣстни лица, които му сж се оплакали и за които именно е думата въ нашия вѣстникъ; 2) прѣписъ отъ отговора на Градоначалника, съ който съобщава Прокурору, че това е станало по заповѣдъ на Г. Министра на Вѣтр. дѣла Стамбулова и 3) преписъ отъ самата заповѣдъ на Г. Стамбулова. Съ тия документи защитника ни е искалъ да докаже, че ареститѣ и интерниранията сж фактъ, а не клѣвета. По второто обвинение защитника ни е искалъ необходимо

нуждния срокъ за да прѣдстави прѣписъ отъ самата депеша на Г. Стамбулова съ която е заплашвалъ Пловдивскій прокуроръ Филиповъ, че ще го екстернира, ако постоянно се мѣси въ распорѣжданията на администрацията. И съ това нашия защитникъ е искалъ да докаже, че писаното отъ насъ по тоя въпросъ не е клѣвета а е чиста истина. Двѣтѣ тия искания нашия защитникъ е базиралъ на ст. 723 Вр. Сѣд. Правила и чл. 31 отъ зак. за печата.

Спорѣдъ ст. 723 отъ Временнитѣ Сѣд. Правила на обвиняемия се даватъ всевъзможни срѣдства за оправдание. Съ това прѣдписане на закона, законодателя е искалъ да запази отъ произвола на Сѣдѣтъ и правата на лицето, което по едни или други съображения, правилно или неправилно справедливо или несправедливо е привлѣчено въ качество обвиняемъ, защото много пѣти сж обвинявани и привлѣчени подъ углавентъ Сѣдъ лица съвършено невиновни. Съ тая статия законодателя е даже поставилъ обвиняемия на по-висока нога отъ колкото обвинителя, тѣй като за последния нигдѣ въ закона не е казано, че му се даватъ всевъзможни срѣдства за обвинение. Думитѣ „всевъзможни срѣдства за оправдание“ при всичкитѣ усилия отъ много прокурори да имъ даждѣ едно по-ограничено значение, си оставатъ тѣй високо положени въ закона, съ каквато цѣль и значение ги е оставилъ законодателя. Това прѣдписане на закона е санкционирано, макаръ и въ нетолкова ясна форма, и отъ чл. 31 на противоконституционния законъ за печата. И тоя крокодилски законъ даже, колкото и да е ужасенъ и разорителенъ за свободата на гражданитѣ, не е можалъ да отнеме правото на писателя отъ да доказва истинността на писаното, а слѣдвателно и своята невиновност. А ето съдържанието му: обвинението въ клѣвета спорѣдъ чл. 28 и 30 на този законъ неподлежи на наказание, ако виновния докаже че престъпното или опозорителното дѣйствие, което е приписалъ другому е истинно“. И съ тоя членъ на закона законодателя е позволилъ на обвиняемия да се оправдава, и него даже на Сѣдѣтъ е казано, че трѣбва да допуща на обвиняемия да доказва своята невиновност.

При всичко туй, обаче, Русенския Апеллативентъ Сѣдъ, съгласно съ заключението на Помощникъ Прокурора Г. Панова, който особена ревностъ показалъ въ туй наше дѣло, види се отъ страхъ да го не постигне сѣдбата на Софийския Помощникъ — Прокурора Г. Константиновъ, отблженъ е исканието на защитника ни и съ това ни лиши отъ онова право на защита, което ни дава закона. Това отказване Сѣдѣтъ мотивиралъ не съ нѣкоя статия отъ закона, а съ духътъ на цѣлия законъ за печата, по който дѣлата трѣбвало скоро да са рѣшаватъ, а пжкъ исканието на защитника ни, макаръ и да е, казва Сѣдѣтъ, основателно, то понеже противорѣчило на духътъ неможало да се уважи!

Ние не вѣрваме Сѣдѣтъ да незнае сж щинското значение на навѣденитѣ отъ насъ по-горѣ статии отъ закона, защото сжщия Сѣдъ въ интереса на правосъдието и на

обвиняемия изведижъ е приспособявалъ ст. 733 отъ Вр. Сѣд. Правила и то не по дѣла като нашето, а за дѣла разбойнически, за дѣла по които сж хора обвинявани за злодѣяния, които влекжѣтъ слѣдъ себѣ си смъртно наказание или 15 годишенъ затворъ въ окови. Още по малко ни се иска да обвиняваме въ тоя случай Сѣдѣтъ въ незнание на закона, че като сѣдин въ Апеллация, още по вече юристи, не може да го незнайтъ.

Нъ какво може да ги е накарало да ни отказватъ въ правата, които ни закона дава и които неискаме отъ тѣхъ? Дали не ще би страхътъ отъ властѣта на г. Стамбулова? На тоя въпросъ ние оставяме читателитѣ сами да си отговорятъ. Ние ще кажеме само, че ако това е вѣрно, то кждѣ остава съвѣстѣта по углавнитѣ дѣла на сѣдинитѣ, кждѣ остава тѣхната клѣтва? Може би ще ни се отговори отъ патентованитѣ патриоти: „задъ вратата“! Въ такъвъ случай, има ли рѣдъ въ държавата? Нѣмаме ли право да кажеме, че щомъ нѣма правосъдие, нѣма рѣдъ, а има терроръ, анархия?

РАЗНИ

Отъ Виена се телеграфирватъ на Daily News:

Пристигватъ изъ Петербургъ извѣстия относително единъ атентатъ противъ царѣтъ, който не сполучилъ само поради една случайностъ.

Въ врѣме на единъ воененъ парадъ въ царско село на който присѣдствувалъ Царѣтъ, Царицата и цѣлия дворъ, единъ поручикъ отъ кавалерията дигва единъ револверъ и, като го сочва къмъ царѣтъ, бѣше готовъ да тѣгли, когато единъ подпоручикъ отъ сжщия полкъ изтрѣгналъ оръжието, тѣй щото куршумѣтъ се заби въ земята.

Когато биде арестованъ, офицерина говореше и жестикулираше като лудъ; той се нарича Тимофѣевъ.

—Дордѣто въ политическитѣ кръгове се глѣда да се освѣтли въпроса по общинскитѣ избори, до колко тѣ ще бждѣтъ въ полза на републиканцитѣ или не, министръ прѣдсѣдателѣтъ по случай откриването на историческото изложение на бастията, произнесълъ е една рѣчь въ името на правителството, въ която се посочи върху който и да е претендентъ и противъ прѣдпоставяющитѣ случайности, казвайки, че никой въ Франция не бл желалъ да обща четирнадесетдневни идоли, означавайки по тоя начинъ направо Буланже.

Френскитѣ вѣстници занимаватъ се още съ Буланже, обаче повече за да му се посмѣятъ.

—Българското правителство е прѣдало на прѣдставителѣтъ на Турция една нота, чрѣзъ която се оплаква противъ установяването и събирането, на турко-румелийската граница, на митнитѣ права отъ 8% ad valoremъ върху стоки отъ румелийско произведение.

Тѣзи нота констатира, че султанското Ираде върху това е било утвърдено безъ прѣварително обявяване, при всичкитѣ увѣрение, дадени отъ великия визиръ, че тѣзи права не ще бждѣтъ установени прѣди турчинето въ експлоатация мѣжду народнитѣ желѣзници.

Тѣзи нота пизква унищожаването на тѣзи мита и съдържа други въпроси, урѣждането на които отколѣ е останало висяще, тѣ сж: въпросътъ за нашанортитѣ, въпросътъ за пощенската служба и пр.

Българското правителство вѣрвало, че портата щѣла да съчувствува на туй искание, за постигнатието на едно споразумѣние, спобразно съ интереситѣ на съединитѣ народи.

Ами защо е всичко туй, когато по прѣди малко официозната „свобода“ ни увѣряваше, че България съ Турция, сж като братъ и сестра, че Турция е доброжелателка и спасителка на първата? . . .